

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/258/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111245026
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1111245026.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobkyne: G. P., E. X.X.XXXX, I.: W. XX, I., zastúpená spoločnosťou FUTEJ & Partners, s.r.o, IČO: 35 955 341, so sídlom: Radlinského 2, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Národnou bankou Slovenska, IČO: 30 844 789, so sídlom: Imricha Karvaša 1, Bratislava, o náhradu škody vo výške 5. 479,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 7C/223/2011 - 356 zo dňa 13.7.2017, takto

rozhodol:

. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 7C/223/2011 - 356 zo dňa 13.7.2017 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 7C/223/2011 - 356 zo dňa 13.7.2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplatenia 5. 479,88 eur s príslušenstvom, ako náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovanej, pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE (ďalej aj PDSI alebo Družstvo) a obchodníka s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. (ďalej aj Obchodník s CP).

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa bola členkou družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKEJ INVESTÍCIE, jej členstvo v Družstve vzniklo zaplatením vkladu vo výške 5. 479,88 eur. Po zániku jej členstva v Družstve jej Družstvo nevyplatilo vyrovnací podiel. Úrad pre finančný trh rozhodnutím z 21.3.2002 schválil Družstvu Prospekt investície. Úrad pre finančný trh Družstvo oboznámil o splnení podmienok pre schválenie dodatku podľa § 127 ods. 4, v spojení s § 122 ods. 7 zákona č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> a zároveň Družstvo upozornil, že nie je povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v Prospekte investície s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt, pretože úrad vykonáva dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>>, ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva. Dňa 2.6.2008 uzavrelo Družstvo s obchodníkom s cennými papiermi Capital Invest, o.c.p., zmluvu o riadení portfólia, podľa ktorej sa Obchodník s CP ako obhospodarovateľ zaviazal riadiť portfólio Družstva, ako jeho klienta v súlade so schváleným Prospektom investícií a jeho dodatkami, čo v sebe zahŕňalo hospodárenie s portfóliom klienta na základe rozhodnutia obhospodarovateľa, sledovanie a vyhodnocovanie spravovaného portfólia, obstarávanie predaja cenných papierov z portfólia klienta,

uschovávanie a správu cenných papierov, optimalizáciu portfólia, poskytovanie konzultácií a finančných analýz. Obchodník s CP sa zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8 % ročne. Zmluva bola ukončená zo strany Obchodníka s CP výpoveďou z 30.3.2010. Po zániku záväzkového vzťahu medzi Družstvom a Obchodníkom s CP, sa Družstvo domáhalo svojich nárokov vyplývajúcich zo zmluvy voči Obchodníkovi s CP viacerými žiadosťami a výzvami na zaplatenie dlžných súm. Družstvo sa svojich nárokov voči Obchodníkovi s CP nedomáhalo súdnou cestou. Družstvo finančné prostriedky, ktoré získalo od svojich členov neposkytovalo Obchodníkovi s CP na základe zmluvy kde by bola špecifikovaná výška poskytnutej sumy, ale zamestnanci Obchodníka s CP priamo disponovali s peniazmi Družstva, na základe udeleného súhlasu Družstvom. S finančnými prostriedkami na účte Družstva boli oprávnené disponovať zamestnankyne Obchodníka s CP pani S., J., E. W. A.. Družstvo malo účty v Slovenskej sporiteľni, a.s., v Československej obchodnej banke a.s. a vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. Rozhodnutím zo dňa 8.1.2008, č. OPK - 9750/3/2007 NBS na základe kontroly vykonanej v r. 2007 uložila Obchodníkovi s CP pokutu vo výške 500.000,- Sk za porušenie v rozhodnutí špecifikovaných ustanovení zák. č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. Banková rada NBS v konaní o rozklade predmetné prvostupňové rozhodnutie rozhodnutím zo dňa 7.5.2008, č. GUV - 841/2008 zrušila a vrátila vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Následne NBS rozhodnutím zo dňa 20.8.2008, č. OPK-9750 - 5/2007 uložila Obchodníkovi s CP opätovne pokutu a to vo výške 300. 000,- Sk za porušenie ust. § 54 ods. 2, § 73 ods. 1 písm. a/, § 74 ods. 1, ods. 7 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Rozhodnutím ODT-8305/2010, zo dňa 12.7.2010 NBS rozhodla o predbežnom opatrení, ktorým Obchodníkovi s CP uložila zdržať sa nakladania s majetkom klientov (toto rozhodnutie bolo Obchodníkovi s CP doručené dňa 14.7.2010). Rozhodnutím č. ODT-8305-5/2010, zo dňa 21.12.2010 NBS odobrila Obchodníkovi s CP povolenie na poskytovanie investičných služieb z dôvodov podľa § 156 ods. 2 písm. a/ zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> o cenných papieroch a investičných službách. O rozklade ako druhostupňový orgán rozhodovala Banková rada NBS, ktorá napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdila svojím rozhodnutím č.GUV-274/2011 s právoplatnosťou dňa 4.3.2011. NBS podala dňa 27.7.2010 orgánom činným v trestnom konaní oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Podľa uznesenia Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii, č. ČVS:PPZ-153/BPK-B-2010, bolo dňa 10.8.2010 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>> pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a/ Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>> spolupáchateľstvom. Zo správy o priebehu konkurzu pre účely 1. schôdze veriteľov zo dňa 24.8.2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že na majetok dlžníka PDSI bol vyhlásený konkurz a do funkcie správcu bol súdom ustanovený A. A. P..

3. Svoje rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami čl.2 ods.2 Ústavy SR, §1, § 3 ods. 1 písm. d/, § 9 ods.1, 2, § 15 ods.1, § 17 ods.1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 127 ods.2, § 128 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch (ďalej ZoCP). Súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetom konania vo veci samej bola náhrada škody, ktorá mala byť žalobkyni spôsobená nesprávnym úradným postupom žalovanej. Uviedol, že na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom žalovanej sa vyžaduje súčasne splnenie nasledujúcich podmienok: existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup orgánu štátu a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná ako aj jej právny predchodca Úrad pre finančný trh v súlade so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch postupovali správne vo vzťahu k Družstvu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že Úrad pre finančný trh schválil pre Družstvo dňa 21.3.2002 Prospekt investície podľa § 127 ods. 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, na základe ktorého bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky majetkových hodnôt 10 rokov. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedal štatutárny zástupca vyhlasovateľa (§ 128 ods. 1 písm. h/ zák. č. 566/2001 Z. z.). Obsahom Prospektu investície bol iba zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyt výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu služieb. Zákon č. 566/2001 Z. z. nepožadoval, aby pri schvaľovaní prospektu boli predložené samotné zmluvy) a schválený Prospekt investície tieto samotné zmluvy nikdy neobsahoval. Povinnosťou vyhlasovateľa bolo uzatvoriť s Obchodníkom s CP zmluvu, ktorá by obsahovala zásady správy portfólia uvedené v prospekte, kontrolovať plnenie zmluvy a v prípade jej neplnenia vymáhať súdnou cestou splnenie zmluvných záväzkov vyplývajúcich na prospech členov družstva (investorov). Za činnosť Družstva zodpovedá a v mene Družstva koná predstavenstvo ako štatutárny orgán družstva,

ktoré riadi činnosť družstva a zásadne rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva (Obchodný zákonník ust. § 243a ods. 1 a 2). Družstvo bolo povinné vykonávať svoju činnosť tak, aby si splnilo všetky záväzky voči svojim členom, pričom členovia Družstva, teda aj žalobkyňa mali práva a povinnosti spojené s členstvom v Družstve, okrem iného aj schvaľovať ročnú účtovnú závierku a voliť a odvolávať členov predstavenstva a kontrolnej komisie. Družstvo dňa 10.10.2007 doručilo NBS vyjadrenie, v ktorom bolo uvedené, že zo strany družstiev nedošlo k porušeniu zákona a Prospektov investícií schválených Úradom pre finančný trh z dôvodov v liste špecifikovaných. Družstvo sa vyjadrilo k systému fungovania družstiev tak, že vtedajší stav zodpovedal dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDINGU, a.s., jej dcérskymi spoločnosťami a družstvami. Podľa názoru Družstva narušenie tohto systému by mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody ako aj na druhej strane náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu a jeho dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia družstiev iné investičné nástroje, ktorých emitentami by boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny CI HOLDING, a.s.. Družstvo zdôraznilo, že dlhodobé vysoké výnosy členov družstiev boli zabezpečené najmä dobrou investičnou stratégiou družstiev, pričom bola vyslovená obava, že jej zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu, resp. narušeniu dôveryhodnosti družstiev, ak by nebolo naďalej zo strany ich členov možné, aby jednotlivé družstvá boli naďalej schopné plniť svoje záväzky. Za vyšie päťročné obdobie pôsobenia družstiev na slovenskom finančnom trhu nebola evidovaná ani jedna sťažnosť zo strany členov družstiev a taktiež družstvám nebolo zrejmé, že by NBS disponovala nejakou sťažnosťou voči jednotlivým družstvám. Družstvo až listom doručeným NBS dňa 15.4.2010 požiadalo NBS o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. po tom, čo mu Obchodník CP vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. Z obsahu listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázať, že NBS vykonala v období od 20.4.2010 do 6.5.2010 u Obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste. NBS v tomto období vyzvala Družstvo listom z 20.4.2010, aby predĺžilo žiadosť o schválenie dodatku Prospektu investície tak, aby Družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov, keďže NBS zistila, že podstatná časť prospektu investície sa stala neaktuálna. Súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobkyne, že povinnosťou žalovanej bolo dohliadať na aktualizáciu Prospektu investícií. Povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola Družstvu uložená s účinnosťou až od 1.1.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4, v spojení s § 125c ods. 1. zák. č. 566/2001 Z. z. a preto sa na žalovanú nemohla vzťahovať povinnosť dohliadať na aktuálnosť Prospektu investícií realizovanú pred týmto dátumom, t. j. pred 1.1.2009. Do novelizácie zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch vykonanej zák. č. 558/2008 Z. z., neexistovala samotná povinnosť Družstva aktualizovať Prospekt investícií, preto je z povahy veci vylúčený dohľad zo strany žalovanej v tomto smere, keďže žalovaná nemohla kontrolovať povinnosť, ktorá sama o sebe v rozhodnom čase ani neexistovala. Súd prvej inštancie v ďalšom poukázal na to, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície až od 1.6.2010, kedy boli novelou ustanovenia § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, vykonanej zák. č. 129/2010 Z. z. rozšírené povinnosti družstva a preto pokiaľ Družstvo od 31.12.2006 do 1.6.2010 zo zákona takúto povinnosť nemalo, nemohla žalovaná skúmať ani túto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu, keď Družstvo samo o sebe nebolo povinné Prospekt investície dodržiavať. Pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zák. č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov (napr. správcovské spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla NBS kontrolovať. Žalovaná nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva žalobkyňa. NBS mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. §§ 126 až 130 zák. č. 566/2001 Z. z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (§ 129 ods. 1 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. v znení platnom do 21.07.2013; ustanovenia § 126 až § 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z. z. účinným dňa 22.07.2013). Nevedomosť žalobkyne alebo jej údajné spoliehanie sa nemožno pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou Družstva nemala vedomosť. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a Obchodníkom s CP vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia Družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s CP obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva a ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/

Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient Obchodníka s CP využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená a žalobkyňa si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musela si byť vedomá toho, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne o nedostatočných opatreniach žalovanej na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení Obchodníka s CP pri činnosti voči Družstvu. Z listín predložených stranami konania vyplýva aktívny prístup žalovanej k obchodníkovi s CP, keď žalovaná rozhodnutím zo dňa 8.1.2008, č. OPK - 9750/3/2007, uložila Obchodníkovi s CP pokutu vo výške 16 596,96 eur (500.000,- Sk), a po zrušení a vrátení vecí na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím zo dňa 20.8.2008, č. OPK-9750-5/2007, uložila Obchodníkovi s CP pokutu vo výške 9 958,18 eur (300.000,- Sk). Následne rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, žalovaná odobrila Obchodníkovi s CP povolenie na poskytovanie investičných služieb. Družstvo bolo podľa zákona č. 566/2001 Z. z. povinné predkladať Národnej banke Slovenska polročné a ročné správy o svojom hospodárení, z týchto však nevyplývali informácie o jeho zhoršenej finančnej situácii, ktorá by ohrozila vyplácanie vyrovňavacích podielov, či podielov na zisku jeho členom. NBS po podaní podnetu Družstvom ihneď v období od 20.4.2010 do 6.5.2010 vykonala u Obchodníka s CP dohľad na mieste. Obchodník s CP nepreukázal, že poskytoval pre Družstvo investičnú službu riadenie portfólia, v rámci dohľadu na mieste nepredložil NBS žiadnu dokumentáciu, ktorá by preukazovala, že obhospodaroval portfóliá družstiev, s ktorými uzavrel Zmluvu o riadení portfólia, nepredložil žiadnu dokumentáciu, ktorá by preukazovala, že vykonával ktorúkoľvek z činností uvedených v čl. 1 bode 2 zmlúv o riadení portfólia, nepredložil pokyny portfólia manažéra, konfirmácie obstaraných obchodov pre družstvá, nepredložil zmluvy o kúpe alebo predaji cenných papierov obstaraných pre družstvá, výpisy z evidencie majetkových účtov či doklady preukazujúce úschovu a správu cenných papierov. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nebolo možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Jej postup bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Štát (Slovenská republika) nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti družstva (teda ani družstva PDSI) a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie a jeho vnútorné vzťahy sa spravujú princípmi členskej samosprávy v družstve v zmysle stanov družstva a ustanovení Obchodného zákonníka. Pokiaľ by žalovaná zakázala činnosť spočívajúcu v uzatváraní vyššie uvedených vzťahov s členmi družstva (občanmi) a družstvom, zasiahla by tým do občiansko-obchodnoprávných vzťahov a do zmluvnej autonómie subjektov súkromného práva ako aj do vlastníckeho práva občanov mimo rámca ochrany garantovanej čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, pretože by tým obmedzila, resp. zmarila ich možnosť nadobudnúť majetkové hodnoty a realizovať svoje práva a uplatňovať nároky vyplývajúce z uvedených zmlúv. Žalovaná nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, nakoľko by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s ustanoveniami zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska, so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a zákonom č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom. Žalovaná vykonáva dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa len v zákonom vymedzenom limitovanom rozsahu podľa zák. č. 566/2001 Z. z., t.j. bola oprávnená kontrolovať zverejnenie schváleného prospektu investície pred začatím verejnej ponuky (§ 126 ods. 2 a § 127 cit. zákona), aktuálnosť prospektu investície počas lehoty trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt či dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z.. Žalobkyňa ako člen družstva (t.j. podnikateľského subjektu) neinvestovala predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemala žiaden vplyv, ale práve naopak, členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a Stanov Družstva. Sama žalobkyňa svoj návrh odôvodňovala tým, že peňažné prostriedky do Družstva vložila výhradne a len z dôvodu, že sa spoľahla na to, že Družstvo a aj Obchodník s CP sú subjekty, nad ktorými vykonáva dohľad NBS, a tak že bude zabezpečené ich riadne fungovanie a tým budú nielen ochránené jej peňažné prostriedky ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške. Jej spoľahnutie vychádzalo z toho, že Družstvo malo ako jednu z činností zapísaných v predmete činnosti podľa výpisu z Obchodného registra zhromažďovanie peňažných prostriedkov od svojich členov formou členských vkladov a vykonávania činností na uspokojovanie potrieb svojich

členov spočívajúce v efektívnom zhodnotení vložených finančných prostriedkov. Žalobkyňa vložila svoje finančné prostriedky do Družstva s plným vedomím toho, že vložením finančných prostriedkov sa stala členom podnikateľského subjektu (družstva), pričom s členstvom sú spojené určité práva a povinnosti, ktoré sa týkajú okrem iného aj hospodárenia a majetku družstva. Bola to práve samotná žalobkyňa, ktorá zanedbala prevenčnú povinnosť uloženú jej Obchodným zákonníkom ako členovi družstva a v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka mala postupovať ako člen družstva v spolupráci s ďalšími členmi družstva s primeranou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od nej spravodlivo požadovať a zvážiť možnú mieru rizika. Mohla a mala sa presvedčiť ako člen družstva o skutočnostiach uvádzaných Družstvom, mala sa aktívne, s dostatočnou starostlivosťou riadne a včas zaujímať o svoje práva (výkon svojich práv) voči Družstvu, nakoľko ich podcenením či zanedbaním sa aj sama pričínila o znehodnotenie alebo nevyožiteľnosť (stratu). Súd prvej inštancie napokon nemal za preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi žalobkyňou označenou škodou a tvrdým nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v jej nečinnosti. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobkyne, že keby NBS včas zakročila a pozastavila by činnosť Družstva a Obchodníka s CP, žalobkyňa by škoda nevznikla. Uzavretím právneho úkonu s Družstvom, žalobkyňa označená škoda ešte nevznikla, vznikla jej vymožitelná pohľadávka voči Družstvu a škoda jej prípadne vznikne až v dôsledku nevyožiteľnosti tejto pohľadávky voči Družstvu. Škoda žalobkyne má svoje príčiny vo finančnom hospodárení Družstva a v spôsobe jeho podnikania. Pokiaľ by bola zakázaná činnosť Družstva a Obchodníka s CP, uvedené samo o sebe by nemalo za následok, že pohľadávka žalobkyne z uzavretých právnych úkonov by bola uspokojená; práve naopak uložením sankcií by mohla byť táto vymožitelnosť ohrozená z dôvodu dosahu na celú ich podnikateľskú činnosť. V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobkyňa nepodala nijakú žalobu o náhradu škody proti Družstvu, proti žiadnemu členovi predstavenstva Družstva, či proti členovi kontrolnej komisie (Obchodný zákonník § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8), resp. nepreukázala, že si takúto škodu uplatnila a jej škoda nemohla byť týmto spôsobom nahradená. Podľa ustálenej súdnej judikatúry, nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z. z. môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom. Preto ak má žalobkyňa pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázala bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a tým ani predpoklad existencie škody. Žalobkyňa si svoje nároky na náhradu škody môže uplatniť v zmysle ustanovenia § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka za splnenia podmienok vzniku škody voči členom predstavenstva družstva alebo členom kontrolnej komisie podľa ustanovenia § 244 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník v § 251 ods. 2, § 243a ods. 4 a § 244 ods. 8 explicitne zakotvuje, že každý člen družstva je oprávnený v mene družstva podať žalobu o náhradu škody proti členovi predstavenstva z titulu jeho zodpovednosti voči družstvu za ním spôsobenú škodu. Každý veriteľ družstva môže vo svojom mene a na vlastný účet uplatniť nároky družstva na náhradu škody proti členom predstavenstva a tiež proti členom kontrolnej komisie. Členovia predstavenstva družstva, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej funkcie sú zodpovední spoločne a nerozdielne za škodu, ktorú tým družstvu spôsobili. Existencia pohľadávky žalobkyne na náhradu škody voči vyššie uvedeným subjektom Družstva vylučuje možnosť, aby sa žalobkyňa mohla úspešne domáhať náhrady škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa bez svojej viny bezúspešne domáhala náhrady škody voči subjektom Družstva. Škoda na strane žalobkyne vznikne až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie voči dlžníkovi stane fakticky nevyhmáateľným. Zo všetkých týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a prihliadol aj na výslovné vyhlásenie žalovanej, že si trovy konania neuplatňuje, ako aj na skutočnosť, že jej zo súdneho spisu trovy konania nevyplývajú.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobkyňa namieta, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že NBS nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty; základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nemu bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t.j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Poukázala na to, že sa spoliehala, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie žalovanej ako orgánu dohľadu. Nemohla predpokladať, že dohľad napr. nad Prospektom investície je podľa žalovanej len formálny, resp. že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovanej, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií nedefinoval. Postup žalovanej bol svojvoľný, resp. arbitrárny v neprospech

každého, ktorý sa na žalovanú z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument žalovanej, že vykonávala dohľad nad činnosťou družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>>, ale nevykonávala dohľad nad celkovou činnosťou družstva, je irelevantný, ak žalobkyňa nemohla o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. Nie je podľa žalobkyne správny záver súdu prvej inštancie o tom, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou vzniknutou žalobkyňou a porušením zákonných povinností žalovanou spočívajúcom v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona, ktorý platí v tomto znení už od 1.5.2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj Obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala NBS zisťovať - čo v prípade Družstva ani Obchodníka s cennými papiermi neurobila, všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolenia na činnosť vydaných NBS Družstvu a Obchodníkovi, čo v prípade Družstva bol prospekt investícií vydaný ešte vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne dodatkovany zo strany NBS. Povinný zákonný dohľad zo strany NBS bol dokonca koncipovaný tak široko, že NBS má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolenia na činnosť vrátane rizík, ktorým sú, resp. mohli byť vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka a vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov dokonca klientov dohliadaných subjektov. V skutkovo a právne totožnom konaní vedenom pod sp. zn. 7C/206/2011 <<http://merit.slv.cz/7C/206/2011>> bolo preukázané, že NBS už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že Družstvo má z hľadiska rizikovosti portfólia nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta a to spoločnosti CI HOLDING a.s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil Obchodníka. Inými slovami, Družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od žalcov investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s Obchodníkom a Družstvom. V konaní sp. zn. 7C/206/2011 <<http://merit.slv.cz/7C/206/2011>> sa ďalej zistilo, že NBS sa po tomto zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo následne po tomto vytknutí zo strany NBS rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a.s., CI REALITY s.r.o. a Global production, s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING a.s. a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše či už členom predstavenstva alebo konateľom Ing. Libor Červenka, vtedajší predseda predstavenstva Obchodníka. To znamená, že NBS aj naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING a.s. a obchodníkom. Následne v roku 2008 NBS vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči Obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že Obchodník porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia NBS okrem udelenej bezvýznamnej pokuty vo výške 10.000,- eur, rovnako ani po zisteniach vo vzťahu k samotnému Družstvu z roku 2007, nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné opatrenia ako napr. predbežný alebo celkový zákaz činnosti Obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušenie povolenia na činnosť obchodníkovi alebo udelenie peňažnej sankcie priamo členom predstavenstva Družstva alebo obchodníka. Týmto podcenením situácie žalovaná umožnila ďalšiu činnosť družstva aj obchodníka, čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti žalobkyňou vložených prostriedkov do družstva. NBS následne svojim postupom potvrdila tieto tvrdenia žalobkyne o tom, že Družstvo ako aj Obchodník dlhodobo porušovali zákon o cenných papieroch, keď NBS dňa 4.3.2011 Obchodníkovi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť až v roku 2011. Tolerovala tak porušovanie právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011. V ďalšom žalobkyňa poukazovala na to, že NBS rozhodnutím z 30.5.2011 zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investícií. Z výpočtu nedostatkov vytkaných NBS v Prospekte investícií je nepochybné, že Prospekt bol neaktuálny v základných, a z pohľadu investorov rozhodujúcich skutočnostiach. NBS účelovo ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010. Z vykonaných dôkazov však vyplýva, že údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, a to spätne k 31.12.2006, kedy došlo v sídle NBS dňa 27.8.2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov (údaje o subjektoch, ktoré ovládajú Družstvo boli neaktuálne minimálne od 1.10.2009, údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené boli neaktuálne minimálne od 1.10.2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva boli neaktuálne už k 31.12.2006). Z uvedeného potom vyplynulo, že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3, v spojení s ust. § 128 ods.

1 písm. b/, c/ a h/ a ust. § 125c ods. 1, v spojení s ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papírech od roku 31.12.2006, avšak NBS voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy mu vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti konečne zakázala činnosť. Ohľadom predčasnosti žaloby žalobkyňa uviedla, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou. Súd má v konaní o náhradu škody povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia žalobcu ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd dokonca nemá čakať až na rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Aktuálny stav konkurzu vyhláseného na majetok Družstva je taký, že objektívne vylučuje možnosť žalobkyne ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu. Podľa žalobkyne platná právna úprava neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania žaloby, a to ani vtedy, ak žalobkyňa doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý je podľa súdu prvej inštancie povinný mu plnenie vrátiť. Žalobkyňa zdôraznila, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je, aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. upravujúci osobitný druh zodpovednosti nedefinuje uvedenú podmienku ako jednu z (osobitných) predpokladov tejto zodpovednosti.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď prvoinštančný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového a právneho stavu veci, s poukazom na skutočnosť, že mu z jeho činnosti (na súde prvej inštancie prebiehajúcich konaní v skutkovo a právne rovnakých veciach) boli známe aj iné dôležité skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky nastolené stranou sporu, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004, I. ÚS 241/2007 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 58/2012). Žalovaná dôvodila, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní, a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobcu. Argumentovala, že žalobkyňa nevyužila všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodala žiadnu žalobu proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Kompetencie Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi a ich medze vyplývajú aj z Ústavy Slovenskej republiky a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatovala, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná, nespôsobila žiadne prieťahy a pri svojom postupe voči Družstvu a aj Obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá zakotvené v ustanoveniach zákona o dohľade a zákona o cenných papírech. Žalobkyňa mohla požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom. Muselo jej byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov s tým, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom, a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu. Až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona o cenných papírech, teda až od 1.6.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície, a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať na to, či Družstvo schválený prospekt investície dodržiava. Uviedla, že povinnosť aktualizovať prospekt investície bola na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona o cenných papírech v znení zákona č. 558/2008 Z. z. stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 1.1.2009 a počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa

verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície. Podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností, pričom žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ustanovenia § 129 ods. 1 písm. b/ zákona o cenných papieroch spočívajúcu v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Preto za dodržiavanie Prospektu investície Družstva bolo aj voči jeho členom vždy zodpovedné predstavenstvo, ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Žalovaná uviedla, že Národná banka Slovenska mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 zákona o cenných papieroch. Tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s (bývalými) ustanoveniami § 129 a § 130 zákona o cenných papieroch a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, nedopustila sa žiadnych prietahov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom, ako aj Ústavou Slovenskej republiky. Uviedla taktiež to, že žalobkyňa nepravdivo a zavádzajúco tvrdí, že právna úprava inštitútu „prospekt investície“ pri ponuke majetkových hodnôt obsiahnutá v zákone o CP je výsledkom implementácie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES zo 4.11.2003. Tvrdila, že predmetná smernica sa v skutočnosti nezaoberala a nezaobera problematikou verejnej ponuky majetkových hodnôt, ale zaoberá sa problematikou verejnej ponuky cenných papierov. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29 Cdo 4968/2009, na ktorý žalobkyňa poukázala, uviedla, že tento primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne a marginálne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pričom z jeho odôvodnenia zároveň vyplýva, že nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v ustanovení § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Teda zodpovednosť štátu v prípade, ak existuje iný dlžník, je zodpovednosť subsidiárna a tiež objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Musia byť najskôr využité všetky zákonné možnosti veriteľa voči iným dlžníkom a následne musia byť jednoznačne a nespochybniteľne súčasne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti za škodu. Žalobkyni doposiaľ nevznikla žiadna škoda a nemožno ani odhadnúť, v akej výške a kedy jej škoda v budúcnosti eventuálne vznikne, pretože vznik škody a jej výška závisí na výsledku konkurzného konania, prípadne likvidácie Družstva. Škoda môže vzniknúť až vtedy, ak právo veriteľa (žalobkyne) voči dlžníkovi sa stane fakticky nevymáhateľným. K námietke žalobkyne, že v konkurze na majetok Družstva a v súvisiacich incidenčných súdnych konaniach ani jeden a pol roka od vyhlásenia konkurzu nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, poukázala na písomné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Družstva zo dňa 14.9.2011, v ktorom správca konkurznej podstaty konštatuje katastrofálny stav účtovníctva úpadcu, ktoré bolo vedené len do júla 2010 a po tomto dátume sa v účtovníctve nenachádzajú žiadne účtovné záznamy, účtovné doklady sú v neporiadku, mnohé z nich chýbajú a veľká časť finančných operácií úpadcu bola realizovaná v hotovosti bez riadneho zaznamenania v účtovníctve. Pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom.

6. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP). Vec prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

7. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa

domáhala zaplata nia náhrady škody, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzala žalovaná na svoju obranu, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobkyňou nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č.514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ako aj zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, a svoje dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel aj dostatočne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania, a odôvodnenie jeho rozhodnutia je presvedčivé.

8. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú Národnou bankou Slovenska pri výkone dohľadu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

9. Z obsahu spisu v preskúmvanej veci vyplýva, že Úrad pre finančný trh rozhodnutím zo dňa 21.3.2002 schválil Družstvu Prospekt investície, pri ktorom Družstvo požiadalo o schválenie jeho dodatku spolu s prílohou - zápisnicou z riadnej členskej schôdze Družstva zo dňa 9.1.2003, avšak v upozornení zo dňa 13.5.2003 ho oboznámil o splnení podmienok pre schválenie tohto dodatku a zároveň upozornil, že nie je povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v Prospekte investície, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich Prospekt. Dňa 2.6.2008 bola medzi Družstvom ako klientom a obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s., ako obhospodarovateľom, uzavretá Zmluva o riadení portfólia podľa ust. § 43 zák. č. 566/2001 Z. z., o cenných papieroch a investičných službách, predmetom ktorej bol záväzok obchodníka s cennými papiermi hospodáriť s portfóliom Družstva, pravidelne sledovať a vyhodnocovať spravované portfólio, obstarávať predaj cenných papierov z portfólia, nákup cenných papierov a prvé nadobudnutie cenných papierov od emitenta do portfólia Družstva, v súlade so schválenými prospektami investícií, uschovávať a spravovať cenné papiere nachádzajúce sa v portfóliu Družstva, uskutočňovať optimalizáciu a taktické zmeny v portfóliu Družstva a poskytovať mu konzultácie a finančné analýzy, pričom podľa Prílohy č. 2 k Zmluve sa obchodník s cennými papiermi zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia vo výške 8 % ročne. Medzi stranami sporu nebolo sporným, že Národná banka Slovenska; po výpovedaní Zmluvy o riadení portfólia zo dňa 30.3.2010 obchodníkom s cennými papiermi; rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, rozhodnutím zo dňa 26.8.2010 č. OPK-5664/1-5/2010 zastavila konanie o žiadosti Družstva na schválenie dodatku k Prospektu investície a rozhodnutím zo dňa 30.5.2011, č. ODT-10890-4/2010; z dôvodu nedodržiavania Prospektu investície a nevykonania žiadnych krokov smerujúcich k uvedeniu do súladu s údajmi v Prospekte investícií, zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Žalobkyňa bola členkou Družstva až do 30.3.2011, kedy jej na základe rozhodnutia predstavenstva Družstva členstvo zaniklo a vznikol jej nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 5 479,88 eur, ktorý si prihlásila do konkurzu, vyhláseného na majetok Družstva, ako úpadcu, uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.4.2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 5.5.2011.

10. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobkyne na náhradu škody bolo ustanovenie § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť. Prvotnou podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, za ktorý sa podľa ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Môže však ísť o akúkoľvek činnosť alebo nečinnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho

orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti, pričom správnosť úradného postupu je nutné posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

11. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR (zákon č. 460/1992 Zb.), Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

12. Podľa čl. 2 ods.2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 2 ods.3 Ústavy SR, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemôže nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

14. Podľa čl. 20 ods.1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok.

15. Podľa čl. 20 ods.3 Ústavy SR, vlastníctvo zaväzuje.

16. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že postup Národnej banky Slovenska pri výkone dohľadu nad činnosťou Družstva a obchodníka s cennými papiermi, ktorý mal podľa žalobkyne spočívať v tom, že oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investícií Družstva a neprijala dostatočné opatrenia a sankcie, ktoré by zabránili nevyožiteľnosti jej pohľadávky voči Družstvu spôsobenej dlhodobým porušovaním Zákona o cenných papieroch zo strany Obchodníka s cennými papiermi pri plnení Zmluvy o riadení portfólia uzavretej medzi ním a Družstvom, nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by zakladal zodpovednosť žalovanej za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z..

17. Súčasťou princípu právneho štátu je možnosť uplatnenia štátnej moci len vtedy, ak to ustanovuje zákon, každý orgán štátu má totiž ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje s tým, že spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ustanoví zákon. Konanie orgánu štátu v rozsahu zákona bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty, čím je vylúčený stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom. S princípom právneho štátu je v podobe právnej istoty zabezpečená požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Immanentnou súčasťou obsahu právneho štátu je aj všeobecná záväznosť práva pre všetkých (orgány štátu, samosprávy, právnické, fyzické osoby) ako aj jeho dostupnosť (publikovateľnosť) ich adresátom.

18. Z uvedeného, pre účely preskúmvanej veci vyplýva, že Národná banka Slovenska mohla realizovať výkon štátneho dohľadu len v rozsahu zákonom jej zverenej právomoci a vyvodit' len také opatrenia alebo sankcie, ktoré zákon umožňuje uložit' dohliadaným subjektom v prípade nedostatkov zistených v ich činnosti, ktorá podlieha dohľadu, resp. len za nedodržiavanie takých povinností, ktoré im výslovne ukladá zákon. Kompetenciu orgánu štátu tak nemožno zakladať rozšírením výkladu príslušných zákonných ustanovení aj na prípady v ňom výslovne neuvedené a tým konštituovať neexistujúcu povinnosť.

19. Na druhej strane Ústava SR garantuje fyzickým a právnickým osobám široké možnosti pôsobnosti, keď im umožňuje konať všetko, čo nie je zákonom zakázané a nemožno ich nútiť, aby konali niečo, čo im zákon neukladá. S prihliadnutím na uvedené potom možno konštatovať, že v súlade s princípom zmluvnej autonómie žalobkyňa dobrovoľne vstúpila do obchodnoprávneho vzťahu s Družstvom, jej prijatím za člena PDSI, a teda na základe individuálneho slobodného rozhodnutia prevzala na seba práva a povinnosti člena Družstva vyplývajúce z jeho stanov, v snahe čo najlepšie realizovať svoje záujmy a potreby spočívajúce v danom prípade v zhodnotení vložených finančných prostriedkov vo forme členských vkladov na peňažnom a kapitálovom trhu prostredníctvom tretích osôb (čl. 1, bod 5 stanov Družstva). Pre štát platí, že sa má zásadne zdržať zásahov do súkromno-právnej oblasti, t.j. do slobodného súkromného rozhodovania fyzických a právnických osôb. Ďalej je potrebné, pre účely preskúmvanej veci, zdôrazniť, že družstvo je podnikateľským subjektom, ktorého účelom založenia je podnikanie alebo zabezpečovania potrieb svojich členov (§ 221 ods. 1 Obchodného zákonníka), z čoho vyplýva, že družstvo je tak nositeľom podnikateľského zisku, ale aj podnikateľského rizika a členovia družstva sa svojimi členskými vkladmi do družstva zúčastňujú a podieľajú na podnikaní

družstva a na výsledku jeho podnikania, pričom jednotlivé členské podiely predstavujú mieru ich účasti na družstve a na výsledku jeho podnikania. Do tejto autonómnej oblasti, ktorá funguje na princípe členskej samosprávy, štát môže zasahovať len v rozsahu zákonom mu zverenej kompetencie, a teda štát nemá povinnosť vytvoriť každému príležitosť, aby nadobudol (zhodnotil) vlastníctvo, ale na druhej strane nesmie prekážať nadobudnutiu (zveľadeniu) vlastníctva. Pokiaľ je nadobudnutie (zhodnotenie) vlastníctva späté s činnosťou orgánov verejnej moci, štát znáša zodpovednosť za nečinnosť orgánu verejnej moci v takom rozsahu, v akom nečinnosť mala za následok obmedzenie alebo zmarenie možnosti nadobudnúť, resp. zhodnotiť vlastnícke právo.

20. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. V danom prípade nie je sporné, že Národná banka Slovenska bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> (novela zákona č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. vykonaná zákonom č. 129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z. z.), teda až od 1.6.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Teda až od 1. 6. 2010 mohla NBS dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. 1. 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> (novela zák. č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>>. Pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zák. č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohľadaných subjektov, napr. správcovsých spoločností pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva žalobkyňa. Národná banka Slovenska mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ustanovenia §§ 126 až 130 zák. č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z.. V tejto súvislosti treba poukázať i na to, že žalobkyňa si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko, a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ustanovenie § 129 ods. 1 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> v znení platnom do 21. 7. 2013; § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2013/206/>> Z. z. účinným dňa 22.7.2013). Ak si toho žalobkyňa vedomá nebola, nemožno to pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že o rozsahu dohľadu Národná banka Slovenska nad činnosťou Družstva nemala vedomosť.

21. Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobkyne o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> Z. z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti, preto ani Národnej banke Slovenska z neho nevyplývala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadnúť, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobkyne, ktorý však nemôže

vychádzať z toho, ako takýto postup žalobkyňa vyhodnotila, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť Národnej banke Slovenska pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom zo zákona vyplývajú, čo je proporcionálne s tým, že nemožno poskytovať ochranu štátnemu orgánu, ktorý si prisvojí pri aplikácii zákona viac práv.

22. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a Obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia Družstva čo v praxi znamenalo, že Obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva. Uvedené znamená, že riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/ Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/566/>> o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená. Žalobkyňa si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musela byť vedomá, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť (čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi). Až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdené rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 1. 3. 2011, č. GUV - 274/2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska. Činnosť Družstva, ktorého bola žalobkyňa v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť Obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobkyňi.

23. Nedôvodná je aj námietka žalobkyne o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení Obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu zohľadňujúc aktívny prístup Národnej banky Slovenska k Obchodníkovi s cennými papiermi (v konaní preukázaný rozhodnutím zo dňa 8.1. 2008, č. OPK - 9750/3/2007, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 Eur, opätovne rozhodnutím zo dňa 20. 8. 2008, č. OPK-9750-5/2007 , ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 Eur a následne rozhodnutím zo dňa 21. 12. 2010, č. ODT-8305-5/2010, ktorým odobrila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb). V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalobkyňa sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týka hmotnoprávneho posúdenia veci. Hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť len v obsahu rozhodnutí Národnej banky Slovenska, keďže za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

24. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Národná banka Slovenska pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa žiadneho pochybenia a nepostupovala ani spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, teda jej postup nemožno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup v zmysle ustanovenia § 9 zák. č. 514/2003 Z. z..

25. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postup Národnej banky Slovenska bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a preto pokiaľ Národná banka Slovenska zisťovala podmienky a predpoklady pre vydanie vyššie uvedených rozhodnutí, za týmto účelom nepochybne zhromažďovala podklady (dôkazy), hodnotila zistené skutočnosti, tieto právne posúdila a iné opatrenia, ktoré od Národnej banky Slovenska žalobkyňa očakávala a namietala ich nedostatočnosť, nemôžu byť na ujmu žalovanej. V daných prípadoch išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutí a prípadné nesprávnosti a vady pri tomto zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať jeho

zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, pričom žalobkyňa v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa vytýkala len nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska a pochybenia, či nedostatky spočívajúce v tom, že Národná banka Slovenska pred svojím rozhodnutím nesprávne (nedostatočne) vyhodnotila podmienky pre jeho vydanie, je možné posudzovať v rámci tzv. nezákonného rozhodnutia. Všetky uvedené rozhodnutia však boli vydané v súlade so zákonom, neboli zrušené a majú povahu tzv. zákonného rozhodnutia s tým, že žalobkyňou tvrdený nesprávny úradný postup žalovanej, v konaní nepreukázala s poukazom na skutočnosť, že nedostatočnosť opatrení prijatých Národnou bankou Slovenska, podľa názoru žalobkyne, bez opory v zákone, podľa jej subjektívneho presvedčenia, sa nemusia vždy legitímne zhodovať s objektívnou realitou.

26. V súvislosti s vyhlásením konkurzu uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 5. mája 2011 na majetok Družstva ako úpadcu, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči žalovanej môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobkyňa nemohla dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní; a nakoľko si žalobkyňa pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu uplatnila v konkurznom konaní, škoda jej ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohla žalobkyňa úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázala, že sa bezúspešne domáhala jej vydania v konkurznom konaní, nakoľko existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci nie je daný ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody (analogicky rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 31. mája 2006, sp. zn. 4Cdo/199/2005, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84, publikované pod č. 4/87 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je stále použiteľné).

27. Obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie skutkové zistenia čerpal z listinných dôkazov a tieto skutkové zistenia nie sú v rozpore s ich obsahom. S poukazom na uvedené odvolací súd v plnom rozsahu neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne na ktorej založila svoje odvolacie dôvody a rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 odseky 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 odsek 1, § 262 odsek 1 a § 255 odsek 2 CSP. Žalovanej ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Z obsahu spisu v rámci odvolacieho konania totiž vyplýva, že žalovanej žiadne trovy nevznikli. Odvolací súd prihliadol na hospodárnosť konania, lebo na základe § 262 ods. 2 CSP by bolo potrebné po právoplatnosti tohto rozsudku vydať samostatné rozhodnutie o výške náhrady trov konania a nakoľko žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, nebolo by jej možné titulom ich náhrady žiadnu sumu priznať.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).